

Katy McKellenová pohrdala slavnostní atmosférou, kterou vytvářela různobarevná světla blikající na větvičkách vánočního stromku. Hnusilo se jí i veselé cinkání rolniček. Nepříjemně jí znělo také švitoření a smích asi dvaceti návštěvníků večírku v malém družstevním bytě. Zkrátka a dobře, nenáviděla vánoce.

Ne, vlastně ne. Nenáviděla tyhle vánoce. Byly to první vánoce od rozchodu s manželem, první vánoce od úmrtí jejího syna. První vánoce, které měla strávit sama. První v životě. Při pomyslení na to jí běhal mráz po zádech.

Nepřítomně upíjela vaječný koňak. Náhle zdvihla hlavu a všimla si, že ji jedna z přítomných žen pozoruje. Ze zdvořilosti jí oplatila úsměv. Jestlipak tahle žena víc něco o její minulosti, napadlo ji. Ví, že Katy přišla o všechno, co pro ni mělo nějaký význam? Ví, že za necelé dva týdny, až budou všichni otevírat dárky, pojídat nadívaného krocana a navštěvovat příbuzné a známé, se Katy bude modlit, aby už měla ten Štědrý den za sebou? Nebuď hloupá, McKellenová, tahle ženská o tobě neví ani ň.

V zoufalé snaze zahnat tyhle chmurné myšlenky se zadívala na její šaty, teatrální výtvar pošíty blýskavými flitry. Sama si najednou připadala jako módní výstřelek. Byly její sametové šaty v barvě myslivecké zeleně nemoderní? Pravda, už dávno nebyly nejnovější, ale copak měla v posledních letech čas a náladu vymetat večírky? Jak jen mohla, trávila všechen čas s mentálně zaostalým synem. Ke konci si už vzala v práci neplacené volno. Neměla na vybranou. Jako matka musela zaujmout místo po boku umírajícího syna.

Přestaň, McKellenová! Neoživuj vzpomínky. Minulost nezměníš. A zapomeň na šaty. A na vlasy. Při poslední myšlence si ulízla neposlušné prameny medové barvy. Tomu se nedá říct jinak než větrem rozevlátý pážecí účes, napadlo ji. Zkusila si vlasy česat do drdolu, ale výsledek byl ještě horší. Vypadala v tom skoro směšně. Hlavně to nebyla ona. Prostá, zdravá, odrostlá holka odnaproti.

Znovu si ucucla muškátového vaječného koňaku. Jo, ty šaty ujdou. A účes taky. A večírek je bezva. Celej tenhle zavšivenej svět je bezva!

„Jak to jde?“ zaslechla přes rameno.

Otočila se a pohlédla do tmavohnědých laskavých očí Janny Siegelové. Kromě toho, že byla hostitelkou, byla Janna i její nejlepší kamarádkou, a to už třináct let. Promovaly spolu na Severokarolínské univerzitě. Janna z klinické psychologie, Katy ze sociální péče. Krátce potom byla Katy Janně za svědkyni na svatbě. Přesně dva měsíce nato jí to Janna oplatila, když jí šla za vdanou družičku. O pár let později obě v rozmezí několika měsíců porodily. Ale to byl konec všeho, co měly společného. Jannin syn se narodil

tělesně i duševně zdravý. A nezemřel krátce po pátých narozeninách.

„Fajn,“ odpověděla na Janninu otázku a statečně potlačovala sarkastický tón. „Všechno je fajn.“

Janna si kamarádku bedlivě prohlédla a potom řekla jemně: „Lhářko.“ A než Katy stačila něco namítnout, dodala: „Svátky bývají vždycky zlé.“

„Jo,“ přitakala Katy a myslela na to, že i když byl její synek minulé vánoce nemocný, vážně nemocný, přece jen ho měla u sebe. Byli spolu ještě týden z nového roku. Ve studené pondělí ho pochovala a v ještě studenější úterý podala žádost o rozvod.

„To se poddá,“ utěšovala ji Janna a pevně jí stiskla ruku. „Slibuju.“

„Katy, slibuju, že s tebou budu až do konce. Přisahám na naše manželství. Přisahám... přísahám... přísahám...“

Katy zápasila, jako když se tonoucí dere na hladinu. Upnula se k tomu, co jí Janna řekla, jako by její slova byla receptem na zdravý rozum.

„...čas rány hojí.“

* * * * *

„Má to něco znamenat, že jste tady s Connorem spolu?“ zeptal se jí Bill. „Promiň tu upřímnost, ale víš, jak vás mám oba rád.“

Katy se na dlouhána usmála. „Jsi milý, Bille, ale neznámá to, že by se to mezi námi urovnalo, jestli myslíš tohle.“

„Víš moc dobře, že jsem to tak myslel. A proč se to neurovnalo?“

Úsměv se jí vytratil. „Už je na to pozdě.“

„Nikdy není pozdě. No dobrá, dobrá,“ předem ustupoval před očekávaným protestem, „nic mi do toho není. Jenom nechápu, proč mě nikdy nechcete poslechnout.“ Lokl si šampaňského, ale ani pak se svého přesvědčení nevzdával. „Ta katastrofa v Atlantě by se nestala, kdyby mě poslechl.“

Po těch slovech, pronesených tajemným tónem, zbystrila pozornost. „Co tím myslíš?“

„Říkal jsem mu, aby v té bouřce neletěl tak malým letadlem, ale nedal si poradit. Nevysvětluj si to zle, chápu, že chtěl být s Patrickem, než skončil... to by chtěl každý otec... ale já ho varoval, že mrtvý by Patrickovi ani tobě nebyl nic platný. Když jsem se doslechl, že jeho letadlo spadlo... Katy, není ti něco? Jsi bledá jako stěna.“

Při slovech „jeho letadlo spadlo“ ji polila hrůza. „C...co to říkáš?“

Bill koukal jako Slovák do hodin. „Řek jsem něco, co jsem neměl?“

„O čem to mluvíš?“

Zaklel a pak ji odbyl: „Hele, promluv si s Connorem.“

„Teď mluvím s tebou.“ Když se zdráhal, žadonila způsobem, jakému by žádný muž neodolal: „Prosím.“

Zhluboka si povzdechl a spustil: „Nejspíš si tím strkám hlavu do oprátky, ale máš to mít. Když od tebe dostal zprávu, že je to s Patrickem špatné, jel jsem s ním na letiště. Za každou cenu se snažil co nejdřív dostat místo v letadle, ale provoz se zastavil kvůli všivému počasí. A když říkám všivému, tak bylo opravdu všivé. Letadla nepřistávala ani nestartovala. Connor z toho byl nepříčetný. Nakonec udělal takovou scénu, že někdo zavolal letištní bezpečnost. Už se ho chystali z letiště vyhodit, když jsme jim vysvětlili, oč jde... víš, s tím Patrickem... ale stejně se nedalo nic dělat. Místo aby se počasí vylepšilo, tak se zhoršovalo.“

„A tak si Connor našel nějaké malé soukromé letadlo, které ho vzalo zpátky do Charlotte,“ vytušila Katy a jíkala jí hrůza.

„Ano, ale věř mi, že nebylo snadné sehnat někoho, kdo by byl ochoten tohle riziko podstoupit. Když jde do tuhého, málokdo je ochoten zemřít. Každý s ním cítil, ale nikdo nechtěl nasadit vlastní krk. Na rovinu ti říkám, Katy, že jsem ho zapřísahal, aby to nedělal. Byla to sebevražda. Co by byl komu platný po smrti?“

„Ale nakonec někoho našel?“

Bill přikývl. „Nějaký bývalý mariňák se nad ním slitoval. Že prý ho zkusí hodit domů.“

„Ale nehodil,“ konstatovala.

„Po patnácti minutách letu do letadla uhodil blesk.“

Srdce se jí sevřelo úzkostí. Připomněla si zlé sny, v nichž hleděla do synovy rakve, kde místo syna ležel její manžel. Byli si tak blízcí, že intuitivně vycítila, kdy se nacházel v nebezpečí?

„Pilotovi se nějak podařilo sednout na pole. Podle všech to byl zázrak. I když zaplatil daň – zlomil si nohu a ruku. Connor měl jenom pohmožděny a tržné rány a diagnóza lékařů byla lehký otřes mozku. Chtěli si ho nechat ve špitále aspoň přes noc, ale on jim utekl. Najal si auto a jel do Charlotte. Jenže to už bylo pozdě.“

Patrick už byl mrtev. Zemřel jí v náruči. Oči se jí zalily slzami, srdce naplnilo hněvem. Pořád dokola se ptala, proč Connor nedodržel slovo, proč ji v tom nechal samotnou.

„Promiň,“ omlouval se Bill. „Myslel jsem, že to víš.“

Udělal se jí nanic. Tak málem ztratila Connora tentýž večer jako syna.

„Katy, je ti dobře?“

„Ano, je mi fajn. Omluv mě.“

Instinktivně šla hned za Connorem. Bavit se vstoje s nějakým člověkem. Odhadovala, že se blíží půlnoc. Najednou pocítila nutnost promluvit si s Connorem, ještě než skončí starý rok a začne nový.

Všiml si, jak k němu přichází celá bledá, a taktně debatu přerušil. Již několik minut se jí marně snažil ukončit a vrátit se ke Katy. Pokaždé když se mezi ně někdo vklínil, se po ní netrpělivě díval. Vsadil by se, že i ona ho většinu času vyhledává.

Šel jí vstříc. „Copak se děje?“ zeptal se bez okolků.

„Chci si s tebou promluvit. Na něco se tě zeptat.“

Zamračil se. „Tak jo. A na co?“

„Proč jsi mi neřekl, žes měl snahu dostat se k Patrickovi? Že sis najal letadlo a to spadlo? Žes málem přišel o život?“

Při poslední otázce zvýšila hlas natolik, že i přes všeobecný hluk, typický pro poslední minuty starého roku, upoutali pozornost několika lidí. Jim samým to ušlo. Connora tohle vyptávání zaskočilo. Reagoval podrážděně, opanoval ho tradiční vztek, úzkost a pocit zrady. Najednou se mu zachtělo utéct a někde se schovat před bolestí.

Rozběhl se k zavřeným dveřím vedoucím na dvůr, vyřítit se ven a tam ho pohltila mrazivá noc. Již přes den bylo mrazivé počasí a večer teplota každou hodinou klesala, až to vypadalo, že to bude nejstudenější silvestrovská noc v dějinách Charlotte. Situaci ještě ztěžovalo to, že začalo sněžit, čímž se naplňovala ranní předpověď. Ani Connor, ani Katy, která mu byla v patách, však nepříznivé počasí nevnímali, ačkoliv vyběhli jen tak bez kabátu.

„Connore,“ volala za ním, „přece se nebudeš obracet zády a utíkat, pokaždé když se vyskytnou nějaké těžkosti.“

Connor zuřil. „Tohle nařčení je dost chabé, zvláště když teď víš, že jsem se k vám snažil dostat. Mimochodem, Bill – předpokládám, že jste o tom spolu klábosili – neměl právo ti o tom říct.“

„Myslel, že to vím.“ Znovu ji popadl vztek. „Hergot, proč jsi mi nic neřek?“

„Protože jsi nic vědět nechtěla.“

Dívala se na něj, jako by mluvil nějakým cizím jazykem. „Co tím chceš říct?“

„Že jsi chtěla, abych nesl vinu. Potřebovala jsi důvod k rozvodu.“

„To není pravda.“

„To víš že ne! Vyškrtla jsi mě ze svého i Patrickova života. Jenom jsi hledala záminku, aby to bylo natrvalo.“

„To je nesmysl.“

„Tak proč ses mě nezeptala, proč jsem nebyl u Patrickovy smrti? Proč jsi na mě neječela tak jako teď? Proč jsi místo toho v tichosti zašla za právníkem a podala žádost o rozvod, jako bych ti

ani nestál za vysvětlení, jako bys ani nepovažovala za vhodné mě upozornit, že už mě nemiluješ?”

„Dotklo se mě to!“ vyštěkla.

„Však mě taky! Do prdele, Katy, to sis ani nevšimla, že jsem měl na hlavě bouli jak hrom? A těch modřin a jizev? Tvou pozornost bych si vysloužil, jedině kdybych se zabil. A ani tím si nejsem moc jistý!”

Oči se jí zalily slzami. Když je zahlédl, nenáviděl se, že byl tak krutý. Ale neomluvil se. I ona mlčela. Jenom se na sebe dívali. Uvnitř se lidi hlučně bavili, hulákali a zpívali – právě nadešel nový rok.

UKRÁDKA